Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 18. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 24-го СІЧНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 24, 1980 No. 18. VOL. LXXXVII.

ПРОГОЛОШЕННЯМ ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ ГУБЕРНАТОРАМИ СТЕЙТІВ І ПОСАДНИКАМИ МІСТ, УКРАЇНСЬКИМИ ПРАПОРАМИ НА РАТУШАХ І КАПІТОЛЯХ ТА ВІДПОВІДНИМИ ІМПРЕЗАМИ ВІДЗНАЧЕНО СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

ВІДДІЛИ УНСОЮЗУ В МІННЕАПОЛІСІ ВІДБУДУТЬ НАРАДУ, СТРІНУТЬСЯ З ЧЛЕНАМИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ

Міннеаполіс, Мінн. — У п'ятницю, 25-го січня ц.р., о год. 7-ій вечора тут в залі української православної церкви св. Михаїла при 505 — 4-та вулиця (Норт-Іст) відбудеться організаційна нарада Відділів Українського Народного Союзу, що її влаштовує Окружний Комітет, на яких будуть обговорені організаційні та інші справи. Ця зустріч буде особливою тому, що в ній візьме участь головний предсідник УНС д-р Іван Флис і заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась,які поінформують членство про всі важливі справи, пов'язані з працею і плянами Головного Уряду.

На цю небуденну зустріч президія Окружного Комітету УНС, яку очолює Гілярій Папіж — голова й інж. Ярослав Карп'як — секретар, запрошує усе членство УНС, урядовців Відділів і всіх громадян, які зацікавлені союзовими і іншими громадськими справами.

Святослав Караванський промовлятиме на Святі Державности в Джерзі Ситі

Джерзі Ситі, Н. Дж. — З місцевого Відділу Українського Конгресового Комітету Америки інформують, що Святослав Караванський, довголітній в'язень комуно-московських в'язниць і концтаборів, виголосить святочне слово на Святі Української Державности в цьому місті, яке відбудеться тут у неділю, 27-го січня ц.р. о год. 4-ій пополудні в Українському Народному Домі при 90 Фліт вулиці.

У мистецькій частині Свята виступлять: співочий ансамбль „Промінь" з Ню Йорку під керівництвом проф. Богданни Волянської, бандуристи „Юні Орли" під керівництвом Володимира Васькова і танцювальна група при УНДомі під управою Володимира Юрчинюка.

Січневі Роковини в Сиракюзах

Сиракюзи, Н. Й. — Стараннями Відділу УККА, тут перед репрезентантами цієї громади під проводом голови Відділу д-ра Олександра Ґудзяка, проклямували День Української Державности і Самостійности посадник міста Лі Александер і повітовий староста Джон Г. Мулрой.

Святкове відзначення цього найбільшого Національного Свята відбудеться у неділю, 3-го лютого ц.р. о год. 5-ій по полудні у великій залі Українського Народного Дому.

Святкову промову виголосить проф. д-р Михайло Лоза з Боффало Н.Й., а вокально-музичну програму виконають місцеві солісти і мистецькі групи.

Відзначування Січневих Роковин у Картереті

Картерет, Н. Дж. (В. М.). — У вівторок, 15-го січня ц.р., тут посадник цього міста І. Томчик, в присутності української делеґації, що її очолював голова місцевого Відділу УККА інж. В. Янів, підписав проклямацію Проголошення Української Державности. 22 січня вивішено український прапор на ратуші міста.

Святочна Академія з обширнішою програмою відбудеться у неділю, 27-го січня о год. 3-ій по полудні в залі Українсько-Американського Горожанського Клюбу при 728 Розевелт евеню в Картереті.

Ансамбль Школи Кобзарського Мистецтва візьме участь у привітанні Караванських у Ню Йорку

Ню Йорк, Н.Й. — З Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Метрополітального Відділу УККА інформують,що Ансамбль Школи Кобзарського Мистецтва, під диригентурою Юліяна Китастого і управою Миколи Чорного,візьме участь у привітанні Святослава Караванського і його дружини Ніни Строкатої-Караванської в Ню Йорку під час їхньої зустрічі з українським громадянством, яка, як вже інформовано, відбудеться в суботу, 26-го січня ц.р., у Стайвезант гайскул між 1 і 2 евеню о год. 5-ій по полудні.

Зустріч організує Централя УККА — яка взагалі координуватиме всякі зустрічі з Караванськими, — та управа місцевого Відділу УККА. У програмі зустрічі рівнож передбачається: привітання голови КОУАО інж. Євгена Івашкова, короткі привіти представників організацій,виступ артистки Ужгородського Театру Евеліни Белюць, слово Ніни і Святослава Караванських і запити на письмі.

Організатори сподіваються великої кількости українських громадян і молоді у цій першій загальній привітальній зустрічі з Караванськими у Ню Йорку, які, як висловився один з представників на зустрічі в Українському Інституті Америки, „ще пахнуть Україною".

У ЛМКЛЮБІ ДОПОВІДАТИМЕ Д-Р М. ПЕРАХ

Ню Йорк. — Літературно-Мистецький Клюб інформує, що у п'ятницю, 25-го січня ц.р., о год. 7-ій вечора, у приміщенні цього Клюбу, при 136 Друга евеню, виголосить доповідь д-р Марко Перах, колишній професор Київського університету, на тему „Російська мова, як знаряддя колоніялізму". Після доповіді відбудеться дискусія.

БОГОСЛУЖБАМИ, ВЕЛИКИМ БЕНКЕТОМ І БАЛЕМ НЮЙОРКСЬКА ГРОМАДА ВІДЗНАЧИЛА РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

Ню Йорк, Н. Й. (В. Л-ць). — Дещо інакшою формою, але незмінно з глибоким змістом, відзначила українська громада Ню Йорку цьогорічну велику річницю Української Державної Незалежности і Соборности, пам'ятаючи про те, що у нашій хаотичній добі потребуємо може як ніколи досі, потвердження тих ідеалів, які лягли в основу відновлення Української Незалежної Держави під час великих Українських Визвольних Змагань в 1918-1921 роках, щоб сьогодні з повною силою виявити фальшиву пропаґанду комуно-московських окупантів, відкинути найбільше лицемірство, яким вони послуговуються, кажучи, що національне питання в СССР розв'язане і кожен хто підносить це питання, мовляв, є порушникомм „мирного співжиття народів". Крім того Січневі Акти 1918 і 1919 років зобов'язують українські громади, які перебувають на поселеннях в країнах вільного світу, до підтримки тих, що сьогодні різними способами змагаються за збереження національної субстанції і за сповнення Актів з 22-го січня 1918 і 1919 років: привернення самостійности України.

Маючи це на увазі, організатори святкувань Української Незалежности, тобто Комітет Об'єднаних Українсько - Американських Організацій — Метрополітальний Відділ УККА і Управа хору „Думка", зорганізували цьогорічне відзначення у формі великого репрезентативного бенкету з участю не тільки українців, але також представників інших національностей і репрезентантів американського політичного і громадського світу, бо сьогодні вже замало говорити нашими устами про потребу привернення суті Січневих Актів, про привернення справедливости для українського народу, але про ці справи мусять говорити інші.

Бенкет для відзначення Державних Роковин відбувся, 19-го січня ц.р., у готелі

(Закінчення на стор. 3)

Посадник Кач проголосив День Української Незалежности

Після підписання проклямації Дня Української Незалежности посадником Едвардом Качем у Ню Йорку.

Світлив Ігор Длябога

Ню Йорк. Н. Й. — Перервавши засідання у справі міського бюджету, посадник міста Ню Йорку Едвард Кач у понеділок, 21-го січня, зустрівся з представниками української нюйоркської громади й підписав проклямацію, в якій день 22-го січня проголосив Днем Української Незалежности.

У своєму вступному слові Едвард Кач засудив совєтську окупацію Афганістану й додав що Кремль вживав цю саму тактику з 60 років тому, коли він окупував Україну. Посадник також зазначив, що совєтське придушення прав людини сьогодні рівняється репресіям під нацистським режимом Гітлера, обвинувачуючи Совєтський Союз у варваризмі.

Посадник міста Ню Йорку у проклямації відзначив українців за плекання „благословенної свободи й справедливости, що є основою демократії".

У проклямації підкреслено заслуги нюйоркської українсько-американської громади за „мистецький, виховний і бизнесовий вклад у багате й різноманітне життя нашого міста й

(Закінчення на стор. 3)

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР І ДЖ. БУШ ЗДОБУЛИ ПЕРЕМОГИ В КОКУСІ АЙОВИ

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Президент Джіммі Картер і Джордж Буш здобули перемоги в кокусах Демократичної і Республіканської партій в стейті Айова, які відбулись у понеділок, 21-го січня.

У цій першій стадії правиборів на кандидата на президента ЗСА президент Картер одержав 59 відсотків голосів, а його головний опонент сен. Едвард Кенneді 31 відсоток. Десять відсотків голосів у Демократичній партії залишились неопреділеними.

У кокусі Республіканської партії Дж. Буш, колишній амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй і колишній директор Центральної Розвідчої Агенції здобув несподівано перемогу, одержавши 33 відсотки голосів. Роналд Реґен, колишній губернатор Каліфорнії і один із передових кандидатів Республіканської партії на пост президента ЗСА, здобув 27 відсотків голосів. Серед інших республіканських кандидатів сен. Говард Бейкер одержав 14 відсотків голосів, Джон Коналлі — 10 відсотків, конґресмен Філіп Крейн — 7, конґресмен Джон Андерсон — 4, а сенатор Боб Дол — 3.

Наступний кокус відбудеться в Мейні, а перші дійсні правибори відбудуться 26-го лютого ц. р. у стейті Ню Гемпшір.

ГРОМАДА НЮАРКУ-ІРВІНҐТОНУ ВІДЗНАЧИЛА 22-го СІЧНЯ ЯК НАЦІОНАЛЬНЕ СВЯТО

Піднесення українського прапора учнями школи св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., у вівторок, 22-го січня в День Української Незалежности. Це фото появилося наступного дня в місцевій газеті „Стар-Леджер".

Нюарк, Н.Дж. (з.с.). — У 1973 році місцева українська школа св. Івана Хрестителя дала новий вимір щорічним відзначенням відродження Української Державности, назначуючи 22-го січня як українське національне свято і день вільний від шкільних зайнять. Це дало поштовх іншим українським установам і організаціям відзначувати цей день в такий же спосіб, щоб заманіфестувати перед неукраїнськими громадянами солідарність української громади з українським народом в його боротьбі за волю й незалежність. Повну леґітимність цій концепції надав Секретаріят Світового Конґресу Вільних Українців, який резолюцією з 1973 року звернувся із закликом до всіх українців у вільному світі відзначувати 22-го січня як українське національне свято без уваги на те, на який день ця дата припадає.

Як і в минулих роках, школа Івана Хрестителя в Нюарку була в центрі уваги у вівторок, 22-го січня. В годині 8:45 вранці учні школи, їхні учителі й учительки під проводом директорки сестри Неонілі, священики під проводом пароха о. Михайла Кучмяка, ЧНІ, деякі батьки та старші віком громадяни взяли участь в церемонії піднесення українського прапора, а відтак у Богослуженнях в намірені українського народу та в

(Закінчення на стор. 3)

Відзначення Січневих Актів у Трентоні.

Трентон, Н.Дж. (юко). — Проклямацію Української Державности й Незалежности підписав у п'ятницю, 18-го січня 1980 року Артур Голленд, посадник столичного міста Трентону, Н.Дж. В делеґації, яка з цього приводу відвідала посадника столиці стейту Ню Джерзі, в 12-ій год. дня, взяли участь: о. протопресвітер Богдан Желехівський — парох української православної церкви Пресвятої Трійці, о. митрофорний протоієрей Микола Галета — парох української православної церкви Св. Юрія Пе-

(Закінчення на стор. 3)

День Української Незалежности в Палатайні

Палатайн, Ілл. (С. Ґоляш) — Дня 14-го січня ц.р. Міська Рада міста Палатайну видала окрему Проклямацію, проголошуючи день 22-го січня 1980 року Українським Днем Незалежности.

Проклямацію передано представникам СУМ-А, ООЧСУ та ОЖ ОЧСУ, присутнім під час святочного проголошення. Подяку посадникові міста висловив голова Осередку СУМ-А ім. Д. Вітковського д-р Олесь Стрільчук.

Ціла українська громада відзначить свято Державности й Соборности України в неділю 3-го лютого ц.р. окремою академією з участю хору СУМ-А — ООЧСУ „Дніпро", та сумівської молоді. Святочне слово виголосить мґр Микола Кравчук.

ЗААРЕШТОВАНО І ЗАСЛАНО АКАДЕМІКА АНДРЕЯ САХАРОВА

Москва. — Пресові аґентства і західні кореспонденти інформують, що совєтська влада наказала у вівторок, 22-го січня, заарештувати академіка Андрея Сахарова, відомого провідного дисидента і оборонця людських прав, і заслати його разом з дружиною Єленою Боннер до міста Ґорький на фактичне внутрішнє заслання, тому,що ця місцевість є строго забороненою зоною не тільки для закордонних відвідувачів і кореспондентів, але навіть для багатьох совєтських громадян. Ґорький є центром совєтрської авіації і виробу різної зброї.

Д-р Андрей Сахаров

Політична поліція перехопила Сахарова, коли він урядовим автомобілем їхав до бібліотеки Академії Наук, як він це практикував кожного вівтірка. На одній з вулиць Сахарова пересадили в поліційне авто, у якому вже сидів, ожидаючи на Сахарова, Александер М. Реґнков, перший заступник прокуратора, який заявив академікові, що рішенням влади він і його родина будуть вислані до місцевості Ґорький, 250 миль від Москви.

(Закінчення на стор. 3)

Українці столиці Вашінґтону відзначають Січневі Роковини

Вашінґтон, Д. К. (Відділ УККА). — Крім традиційних святочних відзначень січневих дат Самостійности й Соборности України в Конґресі ЗСА, влаштуванням яких займається президент УККА проф. Лев Добрянський, коли то наші українські священики відповідними молитвами відкривають конґресові наради, а численні американські законодавці, сенатори й конґресмени складають свої заяви до конґресового рекорду в користь української справи, українська столична громада заходами Відділу УККА відзначить святочним концертом ці Державні Акти. Ця академія, що буде попереджена відслуженням Богослужби в обох українських церквах, відбудеться у неділю, 27-го січня ц. р. о год. 4-ій по полудні в шкільній авдиторії Монтґомері Блейр гайскул, при вулицях Вейн ев. і Дейл Драйв, Сільвер Спрінґ, Мериленд.

Святочну промову на академії виголосить полк. Михайло Ліщинський, старшина ІУД УНАрмії. Виконавцями мистецької частини будуть: солістка Марія Ясінська-Мурована — сопрано, при фортепіяновому супроводі Іван Дулик; вокальне тріо СУМ-А „Соловейки" — акомпаньямент проф. Зоя Маркович; скрипкове сольо — Левко Туркевич, фортепіяновий супровід — Люба Туркевич; декламація — Тамара Ставнича.

Проклямація Української Державности в Ню Гейвені

Бен Деліто, посадник Ню Гейвену підписує проклямацію в пошану Січневих Роковин (зліва): о. Роман Ґолемба, парох української католицької церкви в Ню Гейвені, Бен Деліто, посадник цього міста, о. митрат Микола Чернявський, Віра Черни , Петро Пожар, представник православної громади, Раіса Марків, проф. Іван Телюк, заступник голови Відділу УККА, Ліда Фіцалович, член Управи УККА, мґр Михайло Бойко, член Управи УККА, д-р Михайло Снігурович, голова Відділу УККА, Ірина Телюк, член 66-го Відділу СУА, та Оля Юречко.

У Мейплвуді врочисто відзначено Січневі Роковини

Після підписання проклямації Дня Української Незалежности мейплвудським посадником Робертом Ґресміром

Світив Ігор Ляшок

Мейплвуд, Н. Дж. (Л. К.). — Як і минулими роками українська мейплвудська громада включилася у цикл відзначувань — цього року уже 62-их роковин проголошення незалежности України і 61-го річчя з'єднання усіх українських земель в одну соборну і незалежну державу.

У вівторок, 15-го січня ц.р., у приміщенні Мейплвудської Міської Управи у присутності членів цієї Управи і українських діячів цього міста, Роберт Ґресмір, посадник Мейплвуду підписав проклямацію Дня Незалежности і Соборности України. Її вислано до президента Джіммі Картера.

У вівторок, 22-го січня, о год. 9:30 ранку, в приміщеннях мейплвудської міської ратуші зібралася україн-

(Закінчення на стор. 3)

Адреса д-ра Мартина Абенда

Джерзі Ситі. — У відповідь на запити наших читачів про адресу політичного коментатора телевізійної станції ч. 5 в Ню Йорку д-ра Мартин Абенда, автора коментарів про Україну, подаємо внизу адресу цієї телевізійної станції, куди можна звертатися до самого д-ра Мартина Абенда, або до керівника цієї станції:

Dr. Martin Abend, Station Manager WNEW TV5 205 E. 67th. Street New York, N.Y., 10021.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Здивування Вашінґтону

Реакція президента Картера на совєтську інвазію Афганістану є типовим прикладом думання багатьох американців про суть совєтської політики. Після совєтського нападу на Афганістан Картер сказав одному телевізійному кореспондентові: „Моя думка про росіян драстично змінилася в останньому тижні — вона змінилася більше ніж за останні два і пів року...".

Якщо так говорить голова великої держави, який має точні дані про совєтську політику, який має доступ до найбільш засекречених фактів і інформацій про совєтські діла, то як може думати пересічний американський громадянин, який подивляє совєтські мистецькі ансамблі, ходить на змагання совєтських спортових дружин та оглядає совєтські фільми?

Заява президента Картера була певного роду доказом про наївність відносно основних політичних цілей найбільшого ворога Америки — совєтсько-російської імперії. Якщо щойно совєтська навала на Афганістан розкрила очі американському Президентові, то що ж він та його дорадники думали про СССР протягом попередніх років урядування?

Від кінця Другої світової війни, а головно за президентур Трумана й Айзенгавера, совєтські цілі та аспірації були широко відомі не тільки американському урядові, але й американському загалові. Однак, „здивування" президента Картера совєтською інвазією в Афганістані вказує, що його уряд немов „забув" про ті цілі Москви.

Совєтська інвазія в Афганістані потрясла теперішнім урядом ЗСА помимо всіх доказів про незмінні пляни московського імперіялізму під покришкою „інтернаціонального комунізму".

Виринає питання: що робили близькі дорадники президента Картера в Білому Домі чи в Державному департаменті? Знаємо, що серед американських інтелектуальних кіл панувала оптимістична думка про те, що з совєтами „можна договоритися". Такі визначні американці як колишній державний секретар Дін Раск, колишній сенатор Вілліям Фулбрайт та колишні амбасадори до СССР Джордж Кеннан та Аверел Ґаріман ширили оптимістичні погляди щодо американсько-совєтських відносин. Вони дораджували американському президентові „не дразнити московського ведмедя", а старатися знайти з ним спільну мову.

Теперішні дорадники, включно з професором Маршалом Шульманом, продовжували поширювати „оптимізм" та були фактичним джерелом для цілого ряду американських концесій Совєтському Союзові, які були доставлені Москві в одному мішку під назвою „детанту". Між тими концесіями були такі „дарунки" совєтам, як САЛТ І і САЛТ ІІ, американський продаж зерна, великі позички, достава великої маси електротехнічного виряду, капітуляція в Гельсінках влітку 1975 року, погодження на політичний поділ Европи і т. д.

Ці самі „оптимісти" у Вашінґтоні ширили леґенди начебто СССР — це „хворий і застрашений велетень", що боїться мілітарного оточення державами НАТО, боїться американських маневрів на Індійському океані, а особливо наголошували „страх" Москви перед американсько-китайським зближенням. Тому то, — дораджували „оптимісти", треба підходити до СССР в „білих рукавичках".

Ця політика угодовства ведеться ще від часів президента Ніксона, а її продовжував президент Форд.

Тому то й недивно, що Вашінґтон дивився через „рожеві окуляри" на мілітарні авантюри кубинців в Африці, а також ні одного слова протесту не сказано на адресу Канади, коли вона, „наш союзник", дозволяла кубинським (читай: совєтським!) мілітарним транспортам осідати на канадських летовищах у перелеті до Африки. Вашінґтон, — по кількох протестах, — ніби прийняв запевнення амбасадора Добриніна, що совєтські війська на Кубі — це „дорадники" та „вишкільні кадри".

Тепер президент Картер заявляє, що він вповні зрозумів „совєтські політичні цілі". Але чи зрозуміли це всі його дорадники?

Данило Міршук

РУСИФІКАЦІЯ ЧИ ГОЛОКАВСТ НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР?

(1)

Говорячи про русифікацію в СССР, треба перш за все розкрити засоби, якими послуговується провідна кліка імперії у здійсненні русифікаторської політики і показати історичний образ народів над якими здійснюється національний голокавст.

Пригадаємо часи приходу до влади в СССР Хрущова, який у червні 1957 року започаткував теоретичну підготовку в ділянці освіти з натиском на національні мови. У Пресі появились дискусійні статті, зокрема в „Правді" — органі ЦК КПСС. Серед тих „наукових" теорій і тверджень вагоме місце зайняли писання В. Г. Гафурова — директора Інституту сходознавства Академії наук СССР, який доводив, що „знищення національних різниць і злиття народів буде неминучим".*

Після ретельної пропаґандивної підготови ЦК КПСС і Рада міністрів СССР 16-го листопада 1958 року проголосили тези „про зміцнення зв'язків між школою й життям". Проголошені тези були найбрутальнішим замахом на права різних народів і їхніх національних культур, створених протягом тисячолітнього існування тих народів. Для прикладу пригадаємо дещо з культур азійських народів.

Туркменія. Культура туркменського народу відома з III-II сторіччя до Христа. Вже тоді Туркменія славилась скульптурою керамікою, архітектурою та декоративно-прикладним мистецтвом. Збереглися пам'ятники культури XI-XIY сторіччі. Туркменський поет-мислитель Махтумкумі (Фраґі) яскраво висвітлив у своїй поезії національну самобутність туркменського народу ще в XYIII сторіччі. Незалежність Туркменії Москва здушила у 80-их роках 19 сторіччя.

Узбекістан. Країна відома в І-му сторіччі до Христа як сільськогосподарська країна з культурою штучного зрошення. Історичні пам'ятники Узбекістану відомі з II-II ст. до Хр. Цінний витвір архітектурного мистецтва є мавзолей Ізмаїла Саматі в Бухарі з IX ст. З XI ст. відомі вчені: математик Мухамед аль-Хоронезі, енциклопедист аль-Біруні, філософ аль-Фабарі. Визначними поетами були Хоремзі, Саккакі, Атаї, Мобфі, Алішер Гавай та інші. Упадок узбекської культури наступив із завоюванням Узбекістану Москвою 1864-74 рр.

Грузія. Ця країна ще в YI-IY сторіччях до Хр. організувалась у державу Колхіду, а вже в 337 році до Хр. прийняла християнство. Всі ці грузинські племена остаточно об'єднались в 1184-1213 роках при цариці Тамарі. В Y-YII ст. грузини побудували багато храмів, оздобивши їх мозаїкою, емаллю та різьбою. В XII-му сторіччі Грузія дала світової слави поета Шота Руставелі — автора поеми „Витязь у тигровій шкурі". Розвиток національної культури стримала Москва, загарбали Грузію на початку XIX сторіччя. Період завоювання Грузії наш Тарас Шевченко чудово зобразив в поемі „Кавказ".

Азербайджан. Народ відомий в історії від YIII-YII ст. до Хр., який об'єднався в державу під назвою Мідія в III сторіччі до Хр. Поет Нізамі Ґанджеві (XII) був і видатним філософом. У XII-XY сторіччях азербайджанці спорудили архітектурні пам'ятки — Дівочу вежу та Ансамбль палацу Шірваншехів у Баку. В XyI ст. жив відомий поет і мислитель Фізумі Мухамед. Азербайджан поневолила Москва в 1813-1828 роках.

Як бачимо, культура поневолених народів відома багато століть до виникнення московської держави і сучасна пропаґанда про вищість російської культури є безпідставна. Злочинність тез ЦК КПСС полягає в тому, що вони приховано рекомендують теоретичні основи асиміляції народів і розводнення національних культур у всеохоплюючому морі російської мови і культури. Сучасне керівництво СССР втратило довір'я народів. Крім голих фраз воно нічого конкретного не дало у справі поліпшення економіки, ані в ділянці духової культури, яка щораз більше деґрадує до позему сірих пропаґандивних партійних доґм.

Навіть пересічна людина потребує не лише заспокоєння голодного шлунку, але й задоволення своїх естетично-духових потреб у формі творів художньої літератури, музики, образотворчого мистецтва, кіно, театру, телебачення без набридлої партійної пропаґанди. Не лише безпартійним громадянам, але й пересічним партійним СССР за 62 роки набридло пережовувати варива „соціялістичного реалізму".

Один із талановитих і вдумливих критиків (сучасний в'язень) Іван Світличний рішуче виступив на захист шукання нових шляхів у мистецтві: „Поетичні новації і шукання Ліни Костенко чи Івана Драча, Миколи Вінграновського чи Володимира Лучука, пошуки ці викликані своєрідною літературною кризою, надто великим розривом між літературою і читачем, тобто реальними життьовими потребами, а зовсім не особистими якимось примхами".*

Світличний відверто назвав головну хворобу совєтської системи — догматичну політику партії, яка стала гальмом розвитку суспільства і спричинила також „розрив між літературою і читачем". Мабуть, головною причиною приспішеної русифікації й натиску на „злиття націй" є боязнь московських імперіялістів перед загрозою азійсько-китайського сходу. Вони, правдоподібно, вважають, що створивши силою один „совєтський народ", тим самим підвищать патріотичний потенціял країни перед небезпекою сьогодні червоного, а взагалі — об'єднаного Китаю.

Історія показала, що не можна штучно створити монолітний народ із сотні старих націй шляхом вимішення й насильного накинення мови та культури одного народу, навіть озброєного найновішою військовою технікою й обдарованого організаційною мобільністю. Про це влучно сказав А. Амальрик на підставі свого історичного спостереження. Він написав: „Я не сумніваюсь, що ця східнослов'янська імперія, створена германцями, візантійцями і монголами, вступила в останнє десятиліття свого існування. Як прийняття християнства віддалило загибель Римської імперії, а не стримало її від неминучого кінця, так і марксистська доктрина затримала розпад Російської імперії, — третього Риму, — але не в силі він вернути його".***

Вся преса Совєтського Союзу переповнена пропаґуванням ідеї „совєтського народу" й спільної інтернаціональної, за суттю ж — московської культури. Чад імперії й відчуття її неминучого кінця остаточно витиснув з мозків марксистської тези про те, що інтернаціональна культура — це співгармонія всіх національних культур, що взаємно доповнюють одна одну й одна в одної вчиться, запозичаючи деякі форми та переносячи їх на національний ґрунт. Такого співіснування і взаємного впливу культур віддавна не можна практикувати в Совєтському Союзі. Навіть згадати про відрубні національні культури без кадіння „великому російському народові" не вільно, бо це вже є націоналістичне збочення.

Використана література:

* Іван Коляска. *Освіта в Радянській Україні*, Торонто, 1972.

** Осип Зінкевич. *„З ґенерації новаторів*, Смолоскип, 1967.

***Андрій Амальрик. *Чи проіснує Радянський Союз до 1984 року?*, Смолоскип.

(Продовження буде)

Софія Наумович

ОДИН ІЗ БУМЕРАНҐІВ

Чергове комуно-московське вбивство українця, композитора Володимира Івасюка у Львові, відразливе своїми жахливими деталями, — це не перше звено довгого-предовгого ланцюга злочинів комуністичної Москви супроти України.

Згадаймо масові розстріли вояків Симона Петлюри, борців за державність Української народної республіки, яка, за короткий час своєї незалежности, встановила на своїй території, — демократичний лад і волю усім громадянам.

Згадаймо вандальське винищення цілого покоління 20-30-тих років, української творчої інтеліґенції разом з її безцінними творами, яке в нашій історії іменується „розстріляним відродженням".

Згадаймо в тому „Році дитини" розкуркулювання селян за допомогою штучного голоду в 1933 році враз із затоплюванням цілих кораблів із бездомними дітьми, — сиротами померлих від голоду батьків, або дітей політв'язнів, запроторених на московську льодову північ. Про цей жах сьогодні розповідають колишні очевидці.

Згадаймо розстріляння 200 сліпих кобзарів, народних мистців, що їх совєтські верховоди скликали на конґрес" з усієї України, щоб їх усіх спільно винищити. Чутки про цей факт підтвердив тепер московський орденоносець Димітрій Шостакович — у своїй посмертній книзі спогадів. (В-во Альбрехт Кнавс у Гамбурзі). Не згадуватимемо тут цих відомих політичних скритовбивств, яких допустилась комуністична Москва на провідниках України в еміґрації).

Усі ці жахливі злочини, яких не перерахувати у десяти книгах, — склали совєтські узурпатори на одну тільки особу, Сталіна, якого фальшиво „засудили" але тільки на те, щоб незабаром влаштувати нову криваву купіль українській молодій інтеліґенції. Вона ж бо черпала свою наснагу з патріотизму своїх мужніх попередників, що вже у 20-их роках закликали „Геть від Москви!", але, зокрема, від націоналістичної молоді Західньої України, з формації ОУН-УПА, що наново розпалили іскру любови до України на всій її території.

Досьогоднішня безкарність Москви роззухвалила її до небувалих у світі розмірів. Коли за Сталіна, під час цькування українців, можна ще було, у т.зв. „літературній дискусії", обговорювати мистецькі напрямки, боронити окремішність української культури, то вже у 70-их роках, залишилося жертвам „суду нечестивих" покликуватися тільки на совєтську забріхану „конституцію". Совєтський цинізм дійшов до цього, що свої брудні, скритовбичі злочини, вона намагається перекинута на свої ж таки жертви. Далі вже Москві нікуди йти. Її огортає безсилалють і заздрість на прояви вищої, кращої культури народів, що їх вона підкорила брутальною силою, але чий нескорений дух відкидає совєтську „псевдокультуру".

Проголосивши Шевченка „народнім" поетом, що начебто виступав тільки проти кріпацтва, СССР не міг скинути його з п'єдесталю. Тож совєтська влада підло помстилася на Аллі Горській, співтворцеві чудового вітражу на Шевченкову тему.

Надавши медальну бляшку найбільшому сучасному композиторові України, Станиславові Людкевичеві, Комуністична Москва не сміла заборонити українцям святкувати його 100-річний ювілей. Одначе вона полукавила так, що ювілейний концерт не міг відбутися, як годилося б, у Львівському оперному театрі, де, ще за часів польської влади, лунав у виконанні симфонічної оркестри його „Кавказ". Величезні маси народу, які прийшли й приїхали до Львова на цей ювілей, не могли вміститися у залі скромної філярмонії, й мусіли стояти на вулиці. Така ж була совєтська помста!

Молодий Володимир Івасюк ще не вспів так прославитися як Людкевич, але й він не пішов на приманку комуністичної Москви і не творив їм підданчих од. Тож вони, зі садистичною злорадістю, замордували його у підльвівському лісі.

Але в цьому совєтська влада перерахувалася. Бож коли на могилу Алли Горської приходила з квітами і надмогильними промовами невеличка група однодумців і приятелів, — то могила Володимира Івасюка стала місцем прощі для народних мас. Квіти, стрічки і поезії, що їх кожного дня збирають на гробі улюбленого композитора совєтські посіпаки, свідчать, що перебралася мірка і народний гнів ледве стримується від вибуху. А далі, лявіна ненависти до окупанта може перекинутися на інші уярмлені „республіки". Цього Москва не врахувала і цього вона найбільше боїться. Вбивство Івасюка може стати одним із цих „бумеранґів", про які писав Валентин Мороз, і які розвалять останню колоніяльну імперію в Европі.

Л. Дончук

ПРО „ЩЕДРИЙ ВЕЧІР"

У спогадах, в особистих розмовах з приятелями галичанами доводиться чути, що там щедрують перед Водохрищам і звуть той вечір „Щедрим Вечером".

У нас, у Наддніпрянській Україні день перед Водохрищам — то строгий піст. Люди не їли до 2-ої, а то й до 3-ої години, поки не освятиться вода, та не нап'ються свяченої. Вечеря тоді буває пісна й дуже скромна та зветься „Гологна кутя" на відміну від „Багатої куті" — то Святий Вечір перед Різдвом, коли на вечері буває багато різноманітних пісних страв. В надвечір'я Богоявлення вся родина залишається в хаті, нікуди ніхто не виходить і не щедрують.

Щедрували у нас на Маланку, перед Новим роком. Пам'ятаю з раннього дитинства, що тоді всі в селі варили вареники з сиром, діти бігали щедрувати і настрій був веселий святковий. Той вечір звали „Щедрим вечором".

Пригадалася мені щедрівка, що була популярна у нас на Полтавщині:

Сів Ісус Христос та
вечеряти
Щедрий вечір, добрий вечір,
добрим людям на здоров'я
Прийшла до нього та
Божая Мати
Щедрий вечір...
Ой, дай, Синку, золотії
ключі
Щедрий вечір...
Відімкнути рай і пекло,
Щедрий вечір...
Випустити праведні душі.
Щедрий вечір...
Одну душу та й не випус-
тити
Щедрий вечір...
Бо та душа тяжко согрі-
шила:
Щедрий вечір...
У п'ятінку рано заспівала,
Щедрий вечір...
У неділеньку рано поснідала,
Щедрий вечір...
Батька, неньку та й налаяла,
Щедрий вечір...
Не лаяла, а подумала
Цедрий вечір, добрий вечір.

Так колись виховували наші селяни своїх дітей в пошані до батьків. Навіть подумати погано про них вважалося гріхом...

Пригадалося мені, що минулого літа довелося зустрітися з гостею з України. Це була жінка з високою освітою, років 40, чоловік її теж має вищу освіту, мешкають у великому індустріяльному місті на Слобожанщині. Бачила я як вона в церкві христилася: так побожно, що й ми не всі так потрапимо. Я не витерпіла й при нагоді запитала, де вона навчилася так христитися. Вона відказала: „Мене мама навчили..." То ж і тепер є в Україні матері, що вчать дітей христитися, та є й діти, які слухають, шанують батьків і матерів. І хочеться вірити, що „козацькому роду нема переводу..."

Лев Яцкевич

ЗА ЛАШТУНКАМИ РОЗПОДІЛУ НОБЕЛІВСЬКИХ НАГОРОД

(2)

Причина: Свен Гедін, впливовий член Шведської Академії, ненавидів його за те, що він висміяв його в творі „Нове царство"; другий член Академії, Давид Вірзен, вважав його „старомодним", а ще інші члени були згіршені його надто частим „загляданням до чарки", його 3-ма розводами та вірою у чорну магію.

Найбільшу нагоду одержати нагороду мав Стріндберґ у 1911 році, коли Натан Содербльом, будучи шведським архиєпископом, переслав його номінацію на літературну нагороду до Шведської Академії. На жаль, його номінація прийшла після реченця зголошення і тому її, на його власне бажання, відіслано Содербльомові назад.

У висліді, в 1911 році нагороду, замість Стріндберґа, одержав бельгійський письменник Моріс Метерлінк за книжку „Синій птах". Хоча, як звичайно, не обійшлося без закидів в сторону лавреата за те, що він, мовляв, жив без вінчання з французькою актрисою Джорджетою Лєблянк.

У 1913 році члени Академії проламали расові мури, признавши нагороду маловідомому індійському поетові Рабіндранатові Таґорові, а властиво, Такурові (1861-1941). Цю нагороду завдячує він ентузіязмові члена Академії Вернера фон Гайдестама, поета та орієнталіста, який по прочитанні його збірки поезій „Джітанялі" (Пісні жертвоприношення), переконав інших членів Академії, що це найкраща збірка ліричних поезій, що появилася за останніх 10 років.

У той спосіб, Таґор здобув не тільки нагороду Нобеля, але також наймення бенґальського Щеллі.

У 1920 році літературну нагороду здобув норвезький письменник Кнут Гамсун (1858-1952) за свої повісті: „Голод" та „Ріст землі", не зважаючи на сильний спротив члена Академії Гальстрома, який закидав Гансунові, що його твори пронизані анархізмом та відсутністю того ідеалу, який Нобель мав на увазі, встановляючи літературні нагороди.

Життьова кар'єра Гамсуна — дуже барвиста. Він працював робітником у молочарні в Дакоті, трамвайним кондуктором у Чікаґо та рибалкою в Новій Фунляндії. Але при тому був дуже гордий. Коли його повідомлено про одержання нагороди Нобеля, він був на межі банкрутства, але, приймаючи з рук шведського короля Ґустава грошову нагороду, не подумавши, сказав, що, властиво, він грошей не потребує. Кнут Гамсун мав пронімецьке наставлення та боронив у своїх статтях пронімецького прем'єра Норвеґії Квіслінґа. Тому після упадку Німеччини 86-літнього нобелівського лавреата уряд запроторив до в'язниці, а все його майно сконфіскувала держава.

Не менш контроверсійним був французький письменник Анатоль Франс (1844-1924), який у 1921 році одержав нагороду Нобеля за твори „Злочин Сильвестра Боннарда" та „Острів пінґвінів". Як звичайно, деякі члени Академії виступали проти його кандидатури, закидаючи йому брак ідеалізму та надмірний цинізм. 77-літній Франс, який приїхав до Стокгольму відібрати нагороду, трусячися від холоду, переспав цілу церемонію презентації нагород в теплім плюшовім фотелі, викликавши цим велике згірчення членів Шведської Академії.

Хоча бували й гумористичні випадки. Одного разу шведський король Густав, що трохи не добачував, передав нобелівську нагороду замість лавреатові своєму власному секретареві.

Ми часом заздримо полякам, що не маючи так, як ми, власної держави, здобули все ж таки аж чотири нагороди Нобеля: дві з ділянки літератури, а інші з хемії та фізики. Що слов'янинові, ще й до того бездержавному не так то легко пролізти крізь „ігольне вухо" нобелівських селекційних та світових, критичних барикад, свідчить літературна нагорода, яку признано в 1924 році польському письменникові Владиславові Реймонтові за повість „Мужики", що своїм кліматом нагадує повість „Волинь" Уласа Самчука. Крім Реймонта, дуже поважним кандидатом на нагороду був ще другий польський письменник, Стефан Жеромскі, за яким, до речі, дуже добивалися впливові кола поляків. Але признання нагороди вирішила опінія президента нобелівського комітету, архиєпископа Содербльома, який заявив авторитарно, що Жеромскі не становить тип письменника, з яким він хотів би знайомити польських читачів.

В той спосіб Реймонт вийшов переможцем.

Якщо реакція поляків на цей вибір була стримана та холодна, то реакція опінії світу була неприхильна, а навіть їдка. Наприклад, вістка про признання літературної нагороди Реймонтові в американській пресі появилася під принижуючим заголовком „Вода, картопля, земля, любов і ненависть". Автор редакційної статті в „Ню Йорк Таймсі" радив Нобелівському Комітетові шукати за літературними геніями: в Швайцарії, Ірляндії та Бенґалі. Але найбільш нечемно повелася споконвічна союзниця та політична оборонниця Польщі — Франція, наложивши високе мито на золоту медалю, яку Нобелівський комітет переслав недужому Реймонтові до Ніцци. Щойно на інтервенцію польського амбасадора в Парижі зліквідовано цю доволі неприємну аферу.

По 20 роках вагання, признано в 1925 році літературну нагороду англійському письменникові, ірляндського походження, Бернардові Шов за його твори „Андрокл і Лев" та „Піґмаліон". Бернард Шов мав 69 літ, коли одержав цю нагороду, і був дуже вражений тим, що Нобелівському Комітетові забрало стільки часу, щоб оцінити його літературний талант. З цієї причини він вирішив не приймати нагороди. Щойно по довгих переконуваннях та арґументах, за й проти, він змінив свою думку, але не відмовив собі приємности сказати нобелівським, літературним суддям, що „нагорода для літератора в моєму віці та літературнім стажі, це наче рятувальний пояс, кинутий пливцеві, що вже добився до берега"!

В 1926 році, зовсім несподівано для всіх, одержала нагороду за повість „Мати" другорядна італійська письменниця Ґрація Делєда (1875-1936), дочка багатого землевласника в Сардинії, що була, до речі, мотивом її всієї літературної творчости. За нею дуже „побивався" її великий поклонник — дуче Муссоліні. Крім цього, члени Академії вирішили, що в цьому році слід признати нагороду італійському письменникові. Йшлося тільки про те, кому признати цю нагороду. Крім Ґрації Делєди, було ще двох кандидатів: маловідомий у світі, історик Джуліємо Ферреро та мерехтливий Ґабріелє Д'Ануціо. З огляду на непересічний талант Ґабрієля Д'Ануціо, члени Академії були схильні не брати до уваги такі його ексцентричні дивацтва, як подорожування з 100 парасолями, його бешкети та галабурди в ресторанах тощо. Але важко було вибачити йому його часті еротичні ескапади та скандали, що ставили поруч нього Касанову в ролі звичайного аматора. Д'Ануціо мав в своєму житті стільки любовних афер, що він не був спроможний усталити навіть докладного числа своїх любовниць. Але найгірше була його, на ті часи, високо неморальна повість, в якій він описав з усіма деталями свої любовні пригоди з відомою артискою Елєонорою Дузе. Це перехилило, остаточно, вінця толеранції членів Академії, які — мимо великої краси його поезій — признали нагороду „сліпому коневі" — Ґрації Делєді.

Нобелівський Комітет та члени обох Шведських Академій недивлячись на шляхетні інтенції Нобеля, мали антиамериканське, антиросійське та пронімецьке наставлення. Щойно в 30-их роках, хтось авторитетний мусів звернути на те увагу членам Академії, бо несподівано для всіх, по 30 роках „опозиції" Нобелівської Інституції, літературну нагороду одержав перший американець — Сінклер Люїс (1885-1951) за свої три твори: „Головна вулиця", „Баббит" (металева устілка вальниць) та „Коваль стріл".

(Продовження буде)

Відзначення Січневих Актів...

(Закінчення зі стор. 1)

реможця в Трентоні-Ярдвіл, о. декан Ярослав Федик — парох української католицької церкви св. свщм. Йосафата, як і представники українських церков та пані й панове, які репрезентували деякі місцеві українські установи й організації: Пані Ярослава Лабка — голова 11-го Відділу СУА ім. Кн. Ольги і Катря Ковшевич — член Управи цього ж Відділу СУА, Віра Тарасюк, інж. Микола Тарасюк і Борис Качуровський, які заступали місцевий Відділ Т-ва Прихильників УНР, інж. Геннадій Кальман — Філія ОДВУ і мгр Ярослав Лабка, д-р Теодозій Самотулка з дочкою Мартою Самотулкою, пл. юначкою — як відпоручники місцевої Пластової Станиці.

У висліді розмов, привітів і дискусії на тему України й українських поселенців в Трентоні, посадник Артур Голленд підписав Проклямацію Української Державности й Незалежности і приобіцяв делегації в дні 22-го січня ц.р. вивісити на міській ратуші український національний прапор.

Це вже 30 років подібні проклямації підписують посадники міста і в дні, в якому кожного року припадають Роковини Актів 22-го Січня, на репрезентаційному будинку міського управління, в центрі міста, поруч американського державного прапору гордо повіває синьо-жовтий прапор, символ України.

Для урочистого відзначення Січневих Роковин, під патронатом місцевого Відділу УККА і старанням Громадського Комітету під керівництвом Бориса Качуровського, відбудеться у неділю, 27-го січня ц.р., у церковній залі парафії Св. Юрія Переможця у Трентоні — Ярдвіллі, святочна академія, в якій виступить зі самостійним концертом чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під диригентурою Михайла Длябоги.

У Мейплвуді...

(Закінчення зі стор. 1)

ська група, щоб відзначити ці пропам'ятні Роковини. Церемоніяли відзначення, словами молитви по-англійськи започаткував о. Іван Наконечний, парох української православної церкви св. Вознесення у Мейплвуді. Опісля виступив заступник посадника Мейплвуду Роберт Кляйн, відчитавши резолюцію, змістом якої було відзначення 62-ох Роковин Української Державности та вказано на жорстокий процес ґеноциду українського народу совєтським урядом та водночас засуджено колонізаторську політику кремлівської верхівки, а також в ній був заклик до Президента ЗСА, щоб він, використовуючи дипломатичні зв'язки та міжнатодні форуми, домагався від совєтської влади звільнення усіх українських політв'язнів і припинення репресій українського народу та винищування його культурної спадщини.

Пан Андрій Кейбіда, координатор місцевого Відділу УККА, у своєму слові, яке він сказав англійською мовою, також згадав про переслідування совєтською владою українського народу, включно з русифікацією, але заразом вніс у свою промову новий момент, нав'язавши до інвазії совєтських військ у Афганістані. Він заявив, що Захід досі був глухий на слова української спільноти, яка рік-річно, відзначуючи Січневі Роковини, старалася звернути увагу світу на насильну окупацію совєтською владою України. Та врешті, — сказав п. Кейбіда, — коли заіснувала сьогоднішня політична ситуація, яка вказує на ніщо інше, але на те, що метою СССР є окупувати одну по одній країни, в ЗСА наступило більше зрозуміння української проблеми, а з цим почали появлятися на сторінках американської преси інформативні статті про боротьбу українського народу проти совєтського окупанта.

Молитвою, відмовленою по-українськи, закінчив офіційну програму о. Іван Сирота, ЧНІ, з української католицької церкви св. Івана Хрестителя з Нюарку, Н. Дж.

Заключним церемоніялом було вивішення на щоглі міської ратуші американського та українського прапорів, які в цей день повівали на будівлях українських установ, шкіл, підприємств та теж на приватних домах. У цій урочистій хвилині, коли заступник посадника Мейплвуду Р. Клейн підносив вгору по щоглі прапори, залунали американський та український гимни, що їх відспівали присутні.

БОГОСЛУЖБАМИ...

(Закінчення зі стор. 1)

Рузвельт з участю заступника губернатора нюйоркського стейту Маріа Квомо, конгресменки з Квінсу Джералдін Фераро та інших почесних гостей: директор Координаційної Ради для справ Тайвану К. Данн, заступник амбасадора країни Самоа Робі Мовала, лідер демократичної більшости і віцепрезидент Міської Ради міста Ню Йорку Томас Кют, Шон Бирнс із Державного департаменту, який прибув на це Свято у приватному характері, в товаристві інж. Юрія Нестерчука, та представники національних груп: д-р Роджер Горошко — Білорусія, д-р Боян Човканофф — Болгарія, Аксель Лікгорст — генеральний консуль Естонії, д-р Юджін Керно — Латвія, Фелікс Ґадомскі — віцепрезидентт Польської Об'єднуючої Ради, Рамфіль Ріпосану — Румунія, Султан Мансур — Туркестанська Національна Визвольна Рада, а також представник німецькомовної газети „Штадтцайтунг" та інші, не враховуючи численного українського представництва.

Програма бенкету розпочалась відспіванням американського і українського національних гимнів і коротким вступним словом голови КОУАО інж. Євгена Івашкова, який, між іншим, закликав громаду до чуйности і до звернення уваги на ті процеси і боротьбу, які проходять сьогодні в Україні, як продовження боротьби, розпочатої під час Українських Визвольних Змагань. Майстром церемонії на бенкеті був д-р Іван Флис, головний предсідник УНСоюзу, член Президії Секретаріяту СКВУ і віцепрезидент УККА, який представив вже згаданих вище гостей і вів цілою програмою. Вступну молитву провів о. ігумен д-р Володимир Ґавліч, ЧСВВ, парох церкви св. Юра в Ню Йорку, який у дальшій частині програми передав також особисте привітання від Владики Василя Лостена, Єпископа Стемфордської Епархії, і від Отців Василіян церкви св. Юра. Д-р Юрій Волинець, заступник голови КОУАО і дорадник для етнічних справ в уряді губернатора Гю Кері, представив спершу конґресменку Джералдін Фераро, а опісля заступника губернатора Марія Квомо, який не тільки відчитав Проклямацію Української Незалежности підписану нюйоркським губернатором, але також виголосив коротке власне привітання, вказуючи на велику духову силу, що її має Україна і ця сила допомагає її перетривати тяжкі часи переслідування і репресій. „Українці пробували вже давно вчити нас чуйности і обережности, якщо йдеться про російських імперіялістів, але ми тоді не сприймали їхньої науки", — заявив Маріо Квомо під загальні оплески присутніх. Вкінці він побажав українцям, щоб їхня мрія незалежної України стала дійсністю.

Святочне слово англійською мовою виголосив д-р Аскольд Лозинський, член Екзекутиви УККА, ГУ СУМ-А, ТУСМ-у та багатьох інших організацій. Прелеґент зокрема підкреслив, що відзначування Актів Державної Незалежности не влаштовується тільки для пригадки минулого, але для продовження боротьби, може навіть з допомогою західніх народів тепер безпосередньо загрожених комуно-московським імперіялізмом. При тому він пригадав деякі історичні факти, які сьогодні мстяться над вільним світом. Але „замало є засуджувати агресію — треба її зупинити", — заявив доповідач, пригадуючи при тому присутнім про два документи: Української Гельсінкської групи і лист 18-ох політичних в'язнів до Об'єднаних Націй, які свідчать про продовження боротьби за привернення суті Державних Актів з 22-го січня 1918-19 років.

Пані Марія Душник, заступниця президента УНСоюзу і активна громадська діячка, прочитала привітальні листи від кандидата на президента Республіканської партії Роналда Рігена, представника польської групи Фелікса Карбонського і Горста Уліча, голови Комітету Поневолених Націй в Ню Йорку. Короткі привітання по-українськи склали: адміністративний директор УККА мгр Іван Базарко від Президії Світового Конгресу Вільних Українців і Володимир Мазур, екзекутивний віцепрезидент УККА та голова Української Народної Помочі, від Українського Конґресового Комітету Америки.

У мистецькій частині виступили: чоловічий квартет „Каравана" з трьома піснями: „На світанку мати", „Ой, горе тій чайці", „Зірвалася хуртовина" і відомий та популярний хор „Думка", співорганізатор цієї вдалої імпрези, який під дириґентурою Євгенії Палій, яка теж була акомпаньятором, відспівав три пісні: „Живи Україно", сл. О. Олеся, муз. М. Гайворонського, „Далека ти, а близька нам", муз. С. Людкевича і „Торжественну кантату", муз. С.Людкевича.

Офіційну частину Свята закінчив молитвою о. протоієрей Володимир Базилевський, настоятель православного собору св. Володимира в Ню Йорку. Після того відбувся великий баль під звули оркестри Богдана Гірняка.

У неділю, 20-го січня, в усіх українських церквах відправлено Торжественні Богослужби в намірenні українського народу, під час яких виголошено відповідні до хвилини проповіді. У деяких церквах було прочитано звернення Владики Василя Лостена, надіслане парафіям спеціяльно з нагоди Української Державної Незалежности і Соборности.

У цих релігійних урочистостях взяли зорганізовану участь молодечі та інші товариства з організаційними прапорами.

ГРОМАДА...

(Закінчення зі стор. 1)

спеціяльній програмі, що її поставили учні в залі школи. У врочистостях взяла участь Надія Світлична, син якої, Ярема, є учнем місцевої школи.

Вслід за школою сусідні організації, установи й підприємства при Сенфорд евеню були закриті в цей день, а на їхніх приміщеннях повівали українські й американські прапори та позначення в англійській мові про „День Української Незалежности". Серед так окрашених будівель були: домівка Пластової станиці, „Самопоміч" і УСВТ „Чорноморська Січ" та підприємства „Дніпро" (власники М. Стебельський і О. Суховерський), „Десна" (власник О. Мостовий) і підприємство Анни Дубас. На деяких приватних домах в цій околиці також повівали прапори, притягаючи увагу прохожих. Такі ж позначення були на будівлі Українського Народного Дому в Ірвінґтоні, та при українській православній парафії св. Вознесення в Мейплвуді та при українській православній парафії св. Тройці в Ірвінґтоні.

У цей же день представники українських організацій, які працюють в рамках відділу УККА в Нюарку та Ірвінґтоні, взяли участь у церемоніях піднесення прапорів на ратушах Нюарку, Ірвінгтону й Мейплевуду в присутності посадників чи їх відпоручників в цих місцевостях. Такі ж церемонії відбулись у дальше віддалених осередках українського життя північної частини стейту Ню Джерзі, при чому всюди наголошувано сучасний спротив українського народу проти комуно-московського поневолення України.

Посадник Кач...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

що вона відограла визначну ролю в процесі творення Ню Йорку унікальним місцем життя".

Посадника Кача представив українській групі, біля 60 осіб, Герберт Рікмен, спеціяльний асистент посадника. Рікмен також згадав про совєтську інвазію в Афганістані, зазначаючи, що окупація цієї країни розкриває правдиві мотиви Совєтського Союзу.

У церемонії підписання проклямації Дня Української Незалежности численно взяла участь молодь: учні Академії св. Юра і народної школи та члени Пласту й СУМ-А. Сестра Моніка й Лідія Андрусишин опікувалися учнями. Корнель Василик — членами СУМ-А, а Богдан Гошовський та Віра Шехович — пластунами.

Серед учасників церемонії були: о. д-р Володимир Ґавліч ЧСВВ, парох української католицької церкви св. Юра, о. прот. Володимир Базилевський, настоятель української православної катедри св. князя Володимира, д-р Юрій Волинець, заступник голови УККА, Відділ Ню Йорк, який був координатором церемонії, Микола Хоманчук, головний радний УНСоюзу й голова нюйоркської Округи УНС; адвокат Роман Гуглевич, президент Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" й почесний голова Відділу УККА в Ню Йорку та інші.

ЗААРЕШТОВАНО...

(Закінчення зі ст 1-ої)

Повідомляючи про арешт Сахарова, кореспонденти відмічують, що Леонід І. Брежнєв, генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, видав спеціяльний декрет, яким він позбавив академіка Сахарова звання „героя соціялістичної праці" й інших совєтських відзначень та зарядив вислати його з Москви за „підривну роботу" проти Совєтського Союзу.

Совєтське пресове аґентство ТАСС повідомило тільки про відібрання почесних звань від Сахарова, але промовчало про його арешт і вислання з Москви. Звичайно, згідно із совєтськими законами, людину можуть післати на заслання після того, як суд доказав її вину і відбувся форнальний процес над підсудним. Очевидно, влада може влаштувати таке судилище у місцевості Ґорький, — кажуть політичні спостерігачі, — а також існують можливості, що такого суду вимагатиме сам Сахаров.

Державний департамент ЗСА сильно скритикував поступування совєтських чинників супроти Сахарова і назвав це „актом репресії". Також уряд Великої Британії запротестував перед совєтським амбасадором.

Як відомо, Андрей Сахаров, не зважаючи на його дисидентську активність, все ще уважався членом Академії Наук СССР і користувався певними привілеями. Він був „батьком" совєтської водневої бомби, свого часу здобув Сталінську нагороду і уважався героєм Совєтського Союзу. В 1968 р. Сахаров виступив перший раз з критикою уряду, протестуючи проти цензури, обмеження свободи для літераторів й інших інтелектуалістів та сильно скритикував совєтську військову інвазію в Чехо-Словаччині.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ЗЯТЯ І ШВАҐРА

бл. п.

Інж. ЕВГЕНА ЧОРНІЯ

буде відслужена

СВЯТА ЛІТУРГІЯ з ПАНАХИДОЮ

в церкві св. Юра в Ню Йорку
і соборі св. Софії в Римі
в неділю, 27-го січня 1980 року
о год. 12-ій вполудне.

Про участь і молитви за спокій душі Покійного просять:

дружина — ЛЮБА зі синами
батьки — д-р ОСТАП І ЗЕНЯ БАРАН
шваґер — д-р АНДРІЙ і ЄЛИСАВЕТА БАРАН
та ближча і дальша Родина

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що дня 4-го січня 1980 року, несподівано,
упокоївся в Бозі у Філядельфії, Па., на 48-му році життя.

бл. п.

ЯРОСЛАВ ЮЩИШИН

народжений в м. Тисьмениця, Україна.

ПОХОРОН відбувся 8-го січня 1980 року на цвинтарі Св. Марії у Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

В глибокому смутку:

мама — ЮСТИНА
діти — МАРІЯННА, ЯРОСЛАВ І СТЕФЦЬО
сестра — ІРИНА ПІЧКАН з дітьми
сестра — МИРОСЛАВА ЮЩИШИН
Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

Ділимося сумною вісткою, що дня 6-го січня 1980 року, відійшла у Вічність

бл. п.

ОЛЬГА з МІШКЕВИЧІВ МЕЛЬНИК

вдова по поручникові 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії, Константинові Мельник.

ПОХОРОН відбувся дня 11-го січня 1980 року в Честері, Па.

•

Щиро дякуємо Парохові церкви св. Духа в Честері о. Петрові Липинові за духову опіку над Хворою в часі недуги і за відправу похоронних обрядів. 13-му Відділові Союзу Українок Америки дякуємо за квіти, Службу Божу, за прощальні слова над домовиною та за численну участь Членок з горіючими свічками під час Парастасу. Наша подяка Всім, що взяли участь в похороні, що жертвували Служби Божі або зложили датки на цілі, як і Тим, що висловили Родині співчуття особисто, листовно або телефонічно.

Про молитви за спокій душі Покійної просить —
Родина в Америці:

РОМАН І ЛЮБА МЕЛЬНИК
СОФІЯ МЕЛЬНИК
СОФІЯ І ІГОР РАКОВСЬКІ
БОГДАН І ГАЛИНА КАЧДЮК
ЮРІЙ І КЕРОЛ КОБРИН
Покійна залишила також Родину на Рідних Землях і в Австралії

У БОЛІСНІ ДВАДЦЯТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ
НАШОГО НАЙДОРОЖЧОГО БАТЬКА

бл. п.

ФЕДОРА ІВАНА ОЛЕСНИЦЬКОГО

20-го січня 1980

жертвуємо 100 долярів

на Фонд Енциклопедії Українознавства, НТШ, Сарсель, Франція.

СЛАВА й ОСТАП ОЛЕСНИЦЬКІ

Вшановуючи пам'ять нам Дорогих і Незабутніх Родичів

бл. п. Івана і Марію Вертипорохів
та
Івана і Марію Штайнерів

складаємо пожертви на такі цілі:

1) На Патріярший Фонд	$1000.00
2) На Український Вільний Університет у Мюнхені	100.00
3) На Іконостас Укр. Кат. Церкви у Ст. Пітерсбурґу	100.00
4) На Укр. Церкву у Люрді	50.00
5) На Укр. Церкву у Норт Порт, Фльорида	50.00
6) На студентів Богословії в Інсбруку	25.00
7) На студентів Богословії в Чікаґо	25.00
8) На Українських Інвалідів	10.00
9) На Допомоговий Комітет ЗУАДК	10.00
Разом	$1370.00

ІВАН БОГДАН І ЮЛІЯ ВЕРТИПОРОХ

Прибиті глибоким смутком повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих
що дня 22-го січня 1980 року, несподівано, упокоїлась в Бозі,
наша Найдорожча ДРУЖИНА І МАТИ

бл. п.

ІРИНА ФЕДЕНИШИН

з дому ОЛЕКСИН

МҐР ПРАВ І ЕКОНОМІЇ

ЖАЛОБНІ ВІДПРАВИ відбудуться в такім порядку:

ПАНАХИДА — у п'ятницю, 25-го січня 1980 року, о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні Литвин і Литвин, при Спрінґфілд Авеню, Ірвінґтон, Н. Дж.

ПОХОРОН — в суботу, 26 січня 1980 р., о год. 8:30 рано, з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя, а після Служби Божої на цвинтар Gate of Heaven у Випані, Н. Дж.

В глибокому смутку:

АНТІН — муж
МАРІЯ — донька
та ближча і дальша Родина в ЗСА, Україні і Канаді

Вшановано душпастиря і паніматку у 50-річчя їхнього шлюбу

Під час Золотого Ювілею — Ювіляти о. Володимир Базилевський і його дружина, паніматка Олена

Парафіяльна громада катедри св. Володимира в Ню Йорку, за ініціятивою Ради Тростистів, вирішила відзначити 50-річчя шлюбу свого настоятеля, о. прот. Володимира і паніматки Олени Базилевських, затримуючи це в таємниці перед Ювілятами. І так, за допомогою Сестрицтва Пресвятої Діви Марії і жертовних парафіян, влаштовано в неділю, 25-го листопада м. р., по Службі Божій, святочний обід, як заговіни (запусти) на Різдвяний піст-Пилипівку, про що о. Володимир проголосив з амвону і, в імені Ради Тростистів, запросив усіх присутніх зійти на залю на запусний обід.

Коли вже всі місця за столами були заповнені, о. Володимир поблагословив приготовану їжу, а голова Ради Тростистів І. Куравський, відкриваючи обід, сказав: „Цей святочний обід ми започаткували і готували, як обід-заговіни на Різдвяний піст, Пилипівку, але справжня мета цього нашого зібрання і святочного обіду є відзначення 50-річчя подружнього життя наших дорогих отця настоятеля Володимира і його дружини паніматки Олени і ми це зробили, як несподіванку для наших Ювілятів, щоб гідно вшанувати їх в річницю їхнього шлюбу.

Ми вшановуємо нашого настоятеля за його віддане душпастирство в нашій катедральній громаді, за його відправи Служб Божих і за його проповіді, які дають нам справжню душевну насолоду. Вшановуємо і дорогу паніматку Олену, вони прожили разом зразкове подружнє життя, яке дає нам приклад до наслідування. Поздоровляю Вас, дорогі, о. Володимире і паніматко Олено, з Вашим золотим ювілеєм і бажаємо Вам здоров'я і многих літ життя, щоб Ви обоє ще довго трудилися в нашій громаді".

Опісля хор і всі присутні відспівали грімке многоліття.

Опісля І. Куравський проголосив, що на залі є ще одна пара наших парафіян, яка також святкує сьогодні 50-річчя свого подружжя і яких, з цієї нагоди, перед кінцем Служби Божої поблагословив о. Володимир, а це майор Кузьма Іванович Марищук і його дружина Євгенія. І. Куравський поздоровив їх з їхнім ювілеєм і побажав їм многих і щасливих літ життя, а в кінці своєї промови згадав хворого диригента Катедрального хору проф. Завітневича, побажавши йому також від присутніх скорого видужання і многих літ життя. Хор і всі присутні відспівали п-ву Марищукам і проф. В. Завітневичеві многих літ. Відтак, коли всі вже дещо перекусили, з привітаннями для Ювілятів виступили д-р В. Богданів і П. Островерхів, а майор К. Марищук, подякував за поздоровлення і побажання, коротко розповівши про труднощі, серед яких проходило їхнє подружнє життя і теж згадав про свою участь і участь його трьох братів у визвольних змаганнях за Українську Державу.

На кінець промов І. Куравський попросив до слова о. Володимира, який, з помітним зворушенням, подякував Раді Тростистів, Сестрицтву і всім, хто спричинився до цієї милої несподіванки, відзначення Золотого Ювілею їхнього подружжя.

Потім о. Володимр сказав: „Прожили ми з моєю дорогою дружиною Оленою 50 років подружнього життя і ділили між собою долю і недолю, та більше було недолі, бо дуже тяжке було наше життя під безбожною червоною владою, яка переслідувала наших батьків, а також і нас, як дітей „ворогів народу". Важке було життя і під новим, гітлерівським окупантом, не легкі були втеча на Захід з малими дітьми і таборове життя в Австрії і Німеччині і так було аж до переїзду до благословенної Америки, де вже усміхнулася нам доля і ми почали нормальне людське життя, і де Господь сподобив мене прийняти священичий сан і трудитись у Христовому Винограднику, де трудились мої дід і батько.

Я дякую Богові, що сподобив мене бути душпастирем у Христовій Громаді св. Володимира, де вірні горнуться до церкви і вважаю Божим благословенням, коли приходять до Сповіді і святого Причастя особи, які не мали цих таїнств десятками років, коли приходять до мене, як до духовного наставника, вірні із своїми жалями і болями і з вдячністю заявляють, що в молитвах у нашому Храмі дістають утіху і розраду, навіть у їх найтяжчому горі, втраті дорогих членів родини".

Дякую Богові, що послав мені таку гарну сопутницю і подругу життя, дорогу Оленку, і що нагородив мене — такими гарними дітьми".

Після слова о. Володимира, Сестрички принесли величезний торт з написом „Щасливої 50-ої річниці", попросивши Ювілятів порізати його, що вони, під оплески всіх присутніх зробили. Під час дальшої перекуски відбувся виступ дітей на пошану Ювілятів. Першим виступив, одягнений у козацький одяг внук Ювілятів Богдан Базилевський, який відіграв на бандурі кілька народних пісень, а за ним Борис Трохимчук і другий внук Ювілятів, Теренгій Соломоне і вкінці знову Богдан Базилевський відіграв на фортепіяні кілька композицій.

О. Володимир молитвою закінчив цю гарну імпрезу.

Інж. Іван Засць

Рік Дитини в Боффало

З приводу Міжнародного Року Дитини українські діти з Боффало й околиці об'єднаними силами влаштували власний, з багатою і ефективною програмою, фестиваль, що відбувся у неділю, 18-го листопада м. р., в залі української православної церкви.

У підготові Дитячого Фестивалю не обійшлося, очевидно, без допомоги старших. Перш за все слід підкреслити, що від них вийшла ініціятива влаштувати на терені Боффало відповідну імпрезу з нагоди Міжнародного Року Дитини. Думав про цю імпрезу Батьківський комітет при „Рідній Школі", думав і Союз Українок, який — зрештою — був зобов'язаний обіжним листом своєї Централі таку імпрезу влаштувати. Остаточно реалізація цієї справи припала Союзові Українок. За старанням обидвох Відділів СУА у Боффало — 49-го і 97-го скликано представників місцевих організацій на спільну нараду, в перебігу якої створено Діловий комітет під патронатом УККА, з відповідними секціями і визначено в загальних рисах характер імпрези. Координатором праці окремих секцій стала мгр Ірина Дорощак.

Для створення відповідної атмосфери поміж громадянами, зааранжовано кілька звернень по радіо на Українській Радіопрограмі Василя Шарвана. Автори звернень немало причинилися своїм авторитетом до популяризації справи „Року Дитини" і тим самим до популяризації Дитячого Фестивалю. По радіо виступали: о. д-р Павло Іваxів, парох церкви св. о. Миколая, о. Богдан Сенцьо, настоятель церкви св. Тройці, Надія Пікас і Ярослава Борачок, голова 49-го Відділу СУА.

У день імпрези відслужено св. Літургії по українських церквах Боффало й околиці. В день перед Фестивалем старша молодь — учні середніх і вищих шкіл зайнялися роздаванням на вулицях для прохожих мешканців міста, летючок в англійській мові з відповідним до справи змістом.

Програму Дитячого Фестивалю виконала дітвора й молодь — віком до 14 року життя. Виконавці виступали індивідуально, або гуртками. Виконавцями були: діти „Світлички" 97-го Відділу СУА, учні щоденної школи св. о. Миколая, учні суботньої школи українознавства — „Рідної Школи" учасники музичних курсів Теодосії Депутат і Ксені Депутат (курси існують окремо), діти згуртовані в молодечих організаціях — Пласт і СУМ-А, діти згуртовані в самостійних гуртках; у танцювальному гуртку „Калина" під проводом Лідії Стеценко і в музичному гуртку „Лицарі України" під проводом інж. Миколи Стеценка.

Програму розпочали діти Світлички під проводом Лідії Цьолко. Згодом були ще такі групові точки: учні „Рідної Школи" проспівали декілька пісень, до однієї з них акомпаньював учень Марко Плешкевич і виконали збірну деклямацію. Учні щоденної школи св. о. Миколая під проводом учительки Олександри Коновки виконали монтаж — складений із пісень та віршів. Танцювальний гурток СУМ-А — під проводом Анни Тупицької продемонстрував три танці. (Саме в часі, коли робився цей допис, громада в Боффало боліє над великою втратою, бо дня 11-го грудня 1979 р. відпровадила на вічний спочинок бл. п. Анну Тупицьку, яка померла на 32-му році життя — 8-го грудня 1979 р.)

Коли ми вже при танцях, то згадаємо і про танці гуртка „Калина". Пластові належали дві точки: новацтво виконало монтаж з пісень і віршів, а юнацтво виступило із збірною деклямацією. Новістю на нашому терені є музичний гурток „Лицарі України", який виконав три мелодії. „Лицарі України" — це незвичайно цінне надбання.

Назвати виконавців збірних виступів — важко. Можливим є це зробити при переліку сольових точок, чи дуетів: промову сказав учень школи св. о. Миколая Зенон Войчак — мова й дикція у нього гарні. Соня Плешкевич і рената Бейгер виступили з деклямаціями. Рената виступила із віршем, що сама написала. Катруся Пистрак і Олеся Войчак — це виконавці сольових точок на піяно. Петрусь Тютюнник виконав мелодії на акордеоні. При кінці переліку сценічних точок згадаємо про дует братів Мирона й Юрія Депутатів, які проспівали дві пісні під власний акомпаньямент гітар. Сценічними виступами керувала член Комітету Неоніля Стецьків.

Після сценічної програми відбувся кольоритний показ дитячої ноші під проводом Оксани Михаськів. Народну ношу демонстрували самі діти.

Окремо слід згадати незвичайно багату виставку дитячих рисунків і вишиваних речей. Організатором виставки була Ольга. Алексевич-Лавні.

З імпрезою були зв'язані: виграша продаж книжок для дітей і буфет. Сцену для Фестивалю оформив ефективною символічною декорацією мистець Мар'ян Борачок.

Хоча ціна вступу на імпрезу була мінімальна, то прихід був не такий то малий — 251.29 дол. Комітет на своєму ліквідаційному засіданні вирішив повернути ці гроші в певній формі дітям, щоб частинно спонзорувати дитячу оперу „Коза дереза" або фільм „У тітки-Квітки".

Михайло Лоза

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УАСТ „Леви" в Чікаґо відзначили 30-річчя своєї діяльности

У суботу, 8-го грудня м.р. УАСТ „Леви" Чікаґо відзначили своє 30 річчя великим бенкетом і забавою, у яких разом взяло участь понад 500 осіб, членів, прихильників і спортовців, як теж ряд гостей, представників різних організацій. Бенкет, що відбувся в залі церкви св. Йосафата, відкрив голова Т-ва — Вол. Воловчук, який привіравши присутніх гостей, дальше ведення бенкетом передав п-ні Христині Тарасенко і п. Романові Припханові. Отець Л. Корчинський провів молитву та відчитав привіт Владики Ярослава із диспенсою на забаву. Тиждень перед цими святкуваннями відійшов від нас у вічність почесний член Т-ва сл.п. інж. Б. Білинський, його та інших заслужених почесних членів, що відійшли від нас в попередніх роках, а це: проф. І. Красник, Гр. Масник, П. Головатий, К. Малий, вшановано хвилиною мовчанки. Після цього Р. Припхан в своєму слові пригадав присутнім про початки і пізнішу діяльність Т-ва.

Основуючі Збори з ініціятиви Гр. Масника відбулися 23-го жовтня 1949 року. Першим головою Товариства був вибраний проф. І. Красник. Перша назва Т-ва — УАСТ „Січ". Цю назву, одначе, на вимогу Національної Футбольної Ліґи в Чікаґо, замінено на „Леви" Першою активною ланкою був копаний м'яч. З дальшим приїздом нових еміґрантів Товариство зросло в членстві і поширювало свою активність в інших ділянках спорту: відбиванка, настільний теніс, круглі, ґольф, лещатарство, шахи, кошиківка, плавання, білярд, бридж.

Уряджувано забави та різні імпрези, головно прийняття з нагоди успішно закінчених сезонів. Товариство брало участь у різних загально-громадських імпрезах. Дальше доповідач насвітлив коротко осяги окремих ланок, їхні успіхи, перемоги та згадав осіб, що до цих успіхів причинилися. Усього не можна подати в короткому дописі, бо діяльність УАСТ „Леви" була така многогранна, така величезна що для її докладного висвітлення треба би було великої книги. Для прикладу доповідач подав трохи сухої статистики. Коли візьмемо до уваги, що перша дружина коп. м'яча розіграє річно коло 35 змагань (ліґових, в закритій залі, різні чаші, товариські і інш.), то за 30 років перша дружина розіграла більше як 1,000 змагань. Коли до цього додамо виступи резерви, юнацьких дружин, доросту і останьо жіночої дружини, то за цей час разом буде добрих кілька тисяч змагань. Додаючи до цього змагання інших, вже згаданих ланок Товариства, тоді можна виробити собі уяву, яку велику працю вклало УАСТ „Леви" для фізичного виховання української молоді. За 30 років через активні ланки Товариства перейшло тисячі нашого юнацтва. З прикрістю треба відмітити, що не всі ланки були активні кожного року. Причиною того не був брак охочої молоді, а брак охочих людей, які хотіли б тією молоддю займатися і її організувати.

За час 30 річного існування УАСТ „Леви" очолювали такі особи, як: І. Красник — 4 каденції, Я. Яримович — 2, П. Грицай — 3, В. Вірщук — 1, З. Косачевич — 2, В. Кашуба — 1, З. Шведак — 1, В. Голойда — 2, Є. Дачишин — 1, Р. Припхан — 4, І. Печенюк — 1, К. Малий — 1, С. Винниченко — 1, А. Елішевський — 2, З. Форович — 1, Р. Загородний — 2 та В. Воловчук — . Почесні члени Т-ва: В. Шлапак, С. Куропась, З. Косачевич, Я. Войнаровський, В. Вірщук, Р. Припхан, І. Печенюк, В. Голойда. За довголітню віддану працю відзначено плякетами таких членів і змагунів: А. Гординського, Л. Хому, М. Панчишина, М. Мартиновича, М. Крата, М. Іваника, О. Банаха, В. Овчарука, В. Мішалова, С. Стадника, Б. Шлапака, Х. Кіпку, Дж. Ґузеллу, В. Роя, почесного члена Р.Б. Припхана, за довголітню, безперечну працю, нагороджено — годинником. Усні привіти для УАСТ „Левів" скла..: інж. А. Дорошенко від УНС, М. Сорока від Окружного К-ту УНС, М. Колодій від СУМ-А — „Крила", письмові привіти прийшли від: Кредитівки „Самопоміч", Щадниці „Певність", Кооперативи „Самодопомога", Українського Золотого Хреста, Станиці Братства ІУД УНА, Т-ва Українських Інженерів, Пласту, УСВТ „Чорноморська Січ" з Нюарку, С.К. „Вісла", „Стінг" СК, 399-го Відділу УНС „Леви", д-ра І. Мули, Д. і М. Ярошевичів і д-ра М. Панчишина. Господарі бенкету п-во Тарасенко та п. Р. Припхан подякували за привіти та фінансові пожертви на Товариство з нагоди ювілею. Висловили теж подяку власникам українських радіопрограм п-ву Л. і С. Самбірським та п. М. Чичулі за безкорисне проголошування спортових вістей УАСТ „Леви". Бенкет закінчено молитвою. Після бенкету почалася забава при звуках оркестри „Веселі Часи", яка протягнулася до пізньої ночі.

Склад Управи УАСТ „Леви" в 1979 році:С В. Воловчук — голова, Р. Барабаш — І-ий заступник, А. Скиба — ІІ-ий заступник, М. Панчишин — секретар, Оксана Лесейко — рекордовий секретар, М. Мартинович — касир, Б. Матусяк — заступник, Р.Б.Припхан — референт преси, Б. Янчишин — господар, З. Ліщинський — заступник, Р. Сахаревич — адміністратор „бари", С. Стадник — адміністратор Дому, члени: Л. Хома, мгр М. Турянський, М. Ольшанський. Контрольна комісія: Христя Тарасенко, Ю. Яринець, Р. Загородний. Провідники спортових ланок: інж. А. Гординський — І-ша дружина копаного м'яча (9 років., В. Овчарук — резерва, М. Мартинович — заступник, д-р З. Гура — доріст Р. Бойкевич — чоловіча відбиванка, Марійка Дахнівська — жіноча відбиванка, М. Гамулець — шахи, С. Бакум і В. Бойко — жіночий копаний м'яч.

Роман Б. Припхан

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЕВГЕН ЧОРНІЙ, член УНС Відд. 204 ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, помер 8 грудня 1979 р. на 56-му р. життя. Нар. 1923 р. в Задиншівці, пов. Скалат, Україна; членом УНС став 1964 р. Залишив у смутку дружину Любу, синів Корнила і Дениса, братів Володимира і Олеся з родинами, сестру Варвару і дальшу родину в Америці й Україні. Похорон відбувся 15 грудня 1979 р. на цвинтарі Гора Надії в Йонкерсі, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Палідвор, секр.

ЕВА МУРИНЕЦЬ, членка УНС Відд. 495 Т-ва Пласт у Вінніпеґу, померла 27-го жовтня 1979 р. на 62-му р. життя. Нар. 1917 р. в Городку, Україна; членкою УНС стала у 1960 р. Залишила у смутку доньки: Марію і Оксану, 6 внуків, сестру і брата в Україні та братів у Вінніпеґу і Австралії. Похорон відбувся 1 листопада 1979 р. на цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні Канада.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

АННА БОРОВСЬКА, членка УНС Відд. 217 св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., померла 25 грудня 1979 р. на 66-му р. життя. Нар. 1913 р. в Україні; членкою УНС стала у 1971 р. Залишила у смутку чоловіка Франка, двох синів: Ричарда і Ларрі, дочку Юрію, 4 внуків, 4 братів та багато братанків. Похорон відбувся 28 грудня 1979 р. на цвинтарі Голі Сепалчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Т. Кубарич, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 27-го СІЧНЯ 1980 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Річні Збори Б-ва св. Миколая 5-ий Відд., о год. 4-ій по пол., в парафіяльній залі — 37-09, 31-ша Авеню. В програмі: звіти Управи, слово представників Головного Уряду УНС, вибір нової Управи. Проситься про чисельну участь. — В. Левенець, предс., М. Хоманчук, секр.

НЕДІЛЯ, 3-го ЛЮТОГО 1980 р.

ЧІКАҐО, Ілл. Річні загальні збори Т-ва Леви 399-го Відд., о год. 12-ій дня, у домівці Левів при 2353 В. Чікаґо Авеню. Присутність членів обов'язкова. — Ю. Косачевич, гол., Р. Б. Припхан, секр.

РЕАДІНҐ, Па. Річні загальні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 48-го Відд., о год. 2-ій по пол. в Укр. Горожанському Клюбі при 542 Савт 7-ма вул. На порядку: звіт Управи та вибір нової на 1980 р. Проситься чл. взяти участь. — Н. Дубик, предс., С. Івасечко, секр.

• РОЗШУКИ •

ПОШУКУЮ братів Петра і Василя **МИТРОВЦІВ.** Якщо хтось знав би про них, або їхніх дітей прошу писати на адресу:

Nadia Hovanska
153 Jennifer Lane
Yonkers, N. Y. 10707
або тел.: (914) 793-6827